

Ontmoetingen in het voorgeborchte

THEATER

LIMBO

Door: Jouman Fattal/Frascati Producties

Gezien: 19/10, Frascati

Te zien: 23 t/m 26/10, aldaar

Van HANS SMIT

Ook in de hemel gaat er administratief wel eens wat mis. Zo wordt dezelfde dood per abuis uitgereikt aan twee Mary's. Allebei verkracht, gewurgd en in een greppel gerold op een mooie pinksterdag.

De één echter in 1850, de ander in 2018. En nu komen ze elkaar tegen in het voorgeborchte of 'limbo'. Een van de twee zal van haar dood moeten afzien, zo krijgen ze uit een krakend speakertje te horen van een mannenstem (Dic van Duin), maar dat heeft nog heel wat voeten in de aarde.

Actrice Jouman Fattal vroeg voor haar tweede voorstelling bij Frascati Producties Marijke Schermer om een tekst te schrijven met die goddelijke wachtkamer als uitgangspunt en dat was een goeie zet. Schermer schetst een vrouwelijke post-mortemenclave bevolkt door doden die voortijdig zijn overleden, in het kraambed, als martelaar of door zelfmoord.

Zij hadden hun eigen einde ook liever anders gezien. In een fraai gestileerde tijdloze ruimte met witte lelies en wuivende witte gordijnen (toneelbeeld Julian Maiwald) doolt Ophelia uit Hamlet rond, Desdemona (van Othello) zingt er Stand by your man en Jeanne d'Arc komt er buurten, omdat de hemel zo saai is en omdat ze hoorde dat er 'hier nog wat te bevechten is'.

Dat is er zeker, want al is de speelstijl die regisseur Casper Vandeputte aan spelers Jouman Fattal en Tine Cartuyvels heeft meegegeven soms aan de cabaretse kant, Schermer windt er geen doekjes om dat de hemel op aarde voor vrouwen nog ver te zoeken is. 'Het is nu toch een stuk beter dan in 1850', vermoedt de Mary van 2018, maar ze wordt historisch even bijgespijkerd: anno nu sterft er nog steeds elke twee minuten een vrouw in het kraambed.

In Limbo houden de makers de balans tussen zulke heftige details en een aangename lichtheid knap in evenwicht.